

אדעתיה". כלומר, כל דבר שאינו מוטל על האדם – האדם אינו נותן את דעתו להבחין בו כראוי [ומשכך הוא אינו נאמן להעיד בפנינו היאך בדיוק היה המעשה] למרות שנדמה לו שהוא ראה ויודע. שכן, יסוד הוא בתורת נפש האדם כי האדם ישים ליבו להבחין בדקדוקי מעשים רק אם מוטלת עליו אחריות כלפי אותם המעשים.

כך: אם אדם תובע את חבירו באמרו 'הב לי מאה זוזי' שאני נושה בך, והלה מתכחש לחיוב באמרו 'פרעתוך בפני פלוני ופלוני', ובאו פלוני ופלוני העדים לפני בית דין והעידו כי לא היו דברים מעולם ולא ראו כלל את הפירעון – אין בכח עדות העדים להכריע כי הנתבע שיקר בדבריו ואם-כך 'הוחזק כפרן' בפנינו וראינוהו שקרן בעינינו, משום שבידינו לסמוך על כח זכרון העדים רק במקום שהעמיד אותם האדם קודם המעשה ואמר להם 'אתם עדיי', אז הם חשים את האחריות המוטלת עליהם לראות את המעשה הדק היטב על-מנת שיהיה בידם להעיד עליו בעתיד, ואז הם אכן מבחינים בכל פרטי המעשה ונחקקים הם בזכרונם לעדות; לעומת זאת, במקום שלא בחר בהם האדם מכל עם והעמיד אותם באמירת 'אתם עדיי', הם אינם חשים כל אחריות לראות את המעשה הדק היטב, ואז הם אינם מבחינים בכל הפרטים לאשורם להעיד עליהם בפני בית הדין, ואם-כך יתכן מאד שאכן ראו את פירעון ההלוואה אלא שאחזה בהם השכחה, ולפיכך אין בידינו לסמוך על זכרונם בכדי להחזיק הנתבע ככפרן.

וכך: אם אדם תחב כף טרפה אל קדירה רותחת מלאה אוכל כשר [או כף חלבית אל קדירה רותחת מלאה בשר וכן להיפך] מבלי שידע את גדרה ההלכתי של הכף, ומשכך לא היתה מוטלת עליו האחריות ההלכתית להיזהר במעשיו – אין בידינו לסמוך על זכרונם והוא אינו נאמן בדבריו לספר מה בדיוק הוא עשה; בכדי להכשיר את האוכל, הקדירה והכף, עלינו לדעת [בין שאר הגורמים הנוספים שידיעתם בבירור תביא להכשרת האוכל והכלים] אם האוכל הכשר היה בכמות הגדולה פי שישים מהכף הטרפה [או החלבית; הברשית] שנתחבה לתוכו (שכן בדרך לא מודדים את כל הכף ומתחשבים רק בחלק שנתחב לסיר). אולם אף אם טוען האדם כי הוא זוכר את גודלו של חלק הכפית שהתערב עם האוכל, איננו סומכים על דבריו, מכיון שבשעת תחיבת הכף הוא לא ידע ולא השיב אל ליבו כי יש במעשהו פגם הלכתי.

כך בדיוק: אם אדם שחט בהמה לפני שלמד היטב הלכות שחיטה, ומשכך לא היתה בו האחריות ההלכתית להבחין במעשיו – אין בידינו לסמוך על זכרונם והוא אינו נאמן בדבריו לספר מה בדיוק הוא עשה ולהעיד כי השחיטה היתה כהלכה. וכך בדיוק: אם אדם עסק בהכנת אוכל מבלי שידע כי האוכל מיועד עבור ימי הפסח, ומשכך לא היתה בו האחריות ההלכתית להבחין במעשיו – אין בידינו לסמוך על זכרונם והוא אינו נאמן בדבריו לספר מה בדיוק הוא עשה ולהעיד כי האוכל כשר לפסח.

אמנם, ישנם כמה יוצאים מכלל גדול זה, ופעמים יש בידינו לסמוך על דיבור האדם ולהאמין דבריו אף אם לא היתה מוטלת עליו האחריות להבחין בפרטי המעשה בדקדוק. בין המקומות בהם ניתן לסמוך ולהתיר: כשיש בידינו יסוד סביר להניח כי האדם אכן שם ליבו להבחין בפרטי המעשה; במקום איסור דרבנן; במקום בו חזקת איסור. #787

שריית בשר במים קרים לפני מליחה

לאחר שחטת בהמה על הבשר לעבור הכשרה בתוך שלוש יממות מעת לעת [שבעים ושתיים שעות]; תחילה יש לשרותו במים במשך מחצית השעה, לאחר-מכן יש למלחו ולהניח לדם לזוב במשך שעה, ולבסוף יש להדיחו במים, כל זאת בכדי להוציא את הדם הבלוע בו. הלכה פסוקה היא כי המים בהם שורין את הבשר לא יהיו חמים, אולם הפוסקים הוסיפו זהירות כי המים אף לא יהיו קרים ביותר, שכן מים קרים "מטרשי ליה" ומקשים את הבשר, תחת לחלוחו וריכוכו לצורך המליחה, ולפיכך על המים להיות פושרים או צוננים.

אמנם, מבואר בדברי הפוסקים, כי מים קרים האסורים בשריית הבשר בהם, הינם מים השווים בקרירותם לקור אליו מגיעים המים בימי החורף הקרים ביותר בארצות הקרות בהם הקור גדול, ואולם קרירות רגילה אינה אוסרת את המים בשריית הבשר. חלק מהפוסקים נתנו להם שיעור בהכרעתם כי 'מים קרים' הינם מים שהאדם מצטער הרבה בטבילת ידיו בתוכם. הרבנים בזמנינו נחלקו מהי הטמפרטורה המדויקת בה המים קרים מדי לטבילת הידים בתוכם, אולם בדרך כלל נקטינן להלכה כי 'מים קרים' הם מים בטמפרטורה הנמוכה מ - 3 מעלות צלזיוס (מעט יותר מ - 37 מעלות פרנהייט).

אנו מוצאים שיטות שונות בשאלת כשרות הבשר בדיעבד אם השרוהו קודם המליחה במים קרים. אמנם, במקום הפסד מרובה, רבו הפוסקים המכשירים את הבשר באכילה. אמנם, אף בדיעבד במקום שהשרו את הבשר במים קרים, אם טרם מלחו אותו, יש בידינו לתקן את ההיזק על-ידי שריית הבשר במים פושרים. יש פוסקים הנוקטים להלכה כי אף הסוברים כי הבשר כשר בדיעבד אם השרוהו קודם המליחה במים קרים מודים כי אם הבשר היה חם בשעת השרייה – שוב אין בידינו לתקן את ההיזק, והבשר אסור באכילה אף בדיעבד.

[ראוי לציין כי פוסקים רבים לא הזכירו בדבריהם כלל את איסור השרייה במים קרים, והלכו לאורו הגדול של רבי יוסף קארו אשר לא העלה על שולחנו איסור זה].

בזמן הזה, ישנם מקומות רבים בהם חוקי הממשלה אוסרים על שריית הבשר במים פושרים, ומורים לבתי המטבחים להשרות הבשר דוקא במים קרים. במקומות הללו, יש למדוד את טמפרטורת המים בדקדוק רב, כך שלא יהיו קרים ביותר להשרות בהם הבשר לפי חוק ההלכה. בתי מטבחים רבים כוללים בחשבון מדידת המים את החום הטבעי של בשר טרי, שבידו להפיג מעט את צינת המים, ולהעלות את הטמפרטורה בהם עד לטמפרטורה הנדרשת כהלכה. אלא שבמקום כזה שבתחילת שריית הבשר היו המים קרים ביותר ולאחר-מכן פגה צינתם מחמת חום הבשר, יש להקפיד ולהשרות את הבשר במשך יותר ממחצית השעה המבוארת בהלכה, בכדי שהבשר יהיה שרוי במשך כל מחצית השעה במים פושרים שאינם קרים. #788

**GET THE DAILY
'ONE MINUTE HALACHA'
IN ENGLISH**

CALL (347) 696-7802. Archives can also be accessed there (#3).

EMAIL halacha2go@gmail.com "subscribe" to receive the day's one minute Halacha audio, video & text.

VISIT www.halacha2go.com to see the video, text and archives.

WHATSAPP Add 1 (347) 456-5665 to your contacts then send a WhatsApp "subscribe" (video only).

**לראות ולשמוע
את ההלכה היומית
בלה"ק:**

טלפון:
347.696.7802 (ארכיון #3)
בא"י: 972.3.97.86.898

אימייל
שלח אימייל עם בקשה
להרשם לכתובת
halacha2go@gmail.com

אתר:
www.halacha2go.com

וואטסאפ:
תוסיף מספר 1347.456.5665
לרשימת אנשי הקשר שלך
ושלח לשם בקשה ל'מנוי'.

הערה: אין לראות בזה שום המלצה להחזיק ולהשתמש במכשיר עם חיבור להאינטרנט.

■ מה עושים עם ספר תורה
הכשר רק בדיעבד?

■ האם אפשר להצטרף למנין
מרחוק?

■ ברכה בשירותים?

■ חובת ההפנייה למקורות
משניים (באמת?)

בקרוב:

■ שעון שבת

■ האם מותר למנחמים ואבלים לעמוד

■ שהחיינו על נעליים

■ מודעות דיגיטליים בבית הכנסת

לזכות

מאריאשא שתחי' מרזוב

לרגל הולדתה בש"ק פ' שמות כ"ג טבת תשע"ז
שיזכו הורי' לגדלה לתורה ולחופה ולמעשים טובים ומתוך הרחבה
נתרם ע"י ולזכות הורי' **יהודה ליב** וזוגתו **חנה** שיחיו
ולרגל יום חתונתם ר"ח שבט
ולזכות בניהם

רבקה, יצחק אלחנן, נתן יהושע זעליג, ואהרן אליעזר שיחיו
מרזוב

לזכות **חנה רבקה** תחי' בת שרה פעסל תחי' לרגל יום הולדתה
ר"ח שבט ל"שנת הצלחה"

קול ילדי ישראל: 718.569.7500

MINK
JEWELERS
A Name To Trust Since 1978

Sunday 12pm - 4pm
Monday - Thursday
11am - 6pm
Friday 11am - 2pm
718.804.0806
744 Eastern Pkwy

• Evening Appointments Available • Special Financing Options Available.

בס"ד

גליון השבועי בלשון הקודש
חדש!

רגע של הלכה

וארא | תשע"ז

שנה ג | גליון יא (קיא)

חזרה על הלכות השבוע

נמסרו ע"י הרב יוסף ישע"י ברוין שליט"א
מרא-דאתרא וחבר הבד"צ דשכונת קראון הייטס

הלכות האלה מדברות על מקרים רגילים ובאופן כללי, לא לכל מקרה. כאשר יש ספק האם ההלכה מתאימה למקרה מסוים, כדאי לשאול רב למעשה.

לפספס מנין עבור הכנת הגוף לתפילה

בעת התפילה על האדם לעמוד לפני קונו בגוף נקי. מטעם זה, קודם התפילה צריך האדם ללכת אל בית הכסא, אף אם אינו מרגיש שהוא צריך לנקביו, ולבדוק עצמו יפה בכדי שלא יצטרך לנקביו בשעת התפילה*.

אמנם, במקום שההליכה אל בית הכסא תביא את האדם להפסיד זמן תפילה או להפסיד תפילה בציבור:

בזמן שאינו מרגיש שהוא צריך לנקביו: לא ילך לבית הכסא אלא יעמוד להתפלל.

בזמן שהוא מרגיש שהוא צריך לנקביו, הרי שמלבד החיוב ללכת אל בית הכסא משום התפילה [שכן אין להתפלל כשגופו משוקץ], רובץ עליו חיוב ללכת אל בית הכסא משום איסור של "בלתשקצו את נפשותיכם", והילכך: אם ההליכה לבית הכסא תביא אותו להפסיד זמן תפילה – יש לסמוך על שיטת הפוסקים המקילים וסוברים כי בזמן שמרגיש שיכול להשהות נקביו ולהתאפק כדי הילוך פרסה, דהיינו שבעים ושתיים דקות, אין בהשהיית הנקבים איסור "בלתשקצו", ויעכב את ההליכה לבית הכסא עד לאחר התפילה [תפילת שמונה עשרה]. אולם, בזמן שמרגיש שאינו יכול להשהות נקביו ולהתאפק כדי הילוך פרסה, לא יעכב את ההליכה לבית הכסא אלא ילך לבית הכסא ואחר-כך יעמוד להתפלל לאחר זמן תפילה. אם ההליכה לבית הכסא תביא אותו להפסיד תפילה בציבור [אך לא יפסיד זמן תפילה] – אין לסמוך על שיטת הפוסקים המקילים, ואף בזמן שמרגיש שיכול להשהות נקביו ולהתאפק כדי הילוך פרסה, לא יעכב את ההליכה לבית הכסא, אלא ילך לבית הכסא ואחר-כך יעמוד להתפלל ביחידות.

אם הרגיש שהוא צריך לנקביו הגדולים, ולא הלך לבית הכסא אלא עמד והתפלל, תפילתו תועבה, ולאחר ההליכה לבית הכסא חייב לחזור ולהתפלל שנית. #776

*דין הצריך לנקביו בשעת התפילה – ראה הלכה #759 והלכה #682.

זמני היום: אי אפשר לצמצם

זמני ההלכה מיוסדים בעיקר על מיקומה של גלגל החמה ביחס לכדור הארץ בשעות השונות של היום. סוף זמן קריאת שמע של שחרית הוא בסוף השעה השלישית משתים עשרה השעות הזמניות [שעה זמנית היא חלק אחד משתים עשרה של שעות האורה ביום], כשאורך השעה הזמנית משתנה בהתאם לעונת השנה והמקום. אמנם, הרב בסידורו מזהיר כי אף שמעיקר הדין סוף זמן קריאת של שחרית הוא בסוף השעה השלישית, יש להקדים ולקרא קריאת שמע שלושת רבעי שעה זמנית קודם סוף הזמן, וזאת על שום שתי טעמים: [א] "אין ראוי לצמצם" ולקרא בדיוק עם סוף הזמן, שכן "אי אפשר לצמצם" ולדקדק בזמן; [ב] "לפי שמורי השעות אין כולם הולכים באמת, והוא ספק של תורה." אף בימינו, בהם 'השתנו העיתים' (תרתני משמע) והשתפרו

להפליא השעונים מורי העיתים, כשניתנו בידינו כלים [שעונים אטומיים וכלים מדעיים נוספים] למדידה מדויקת של הזמן, ויכול האדם לומר בלבבו כי בזמן הזה שוב אין מקום לחשש הרב "שמורי השעות אין כולם הולכים באמת" ומעתה אין צורך לזהר ולהקדים לקרות קריאת שמע, מכל מקום חובת הזהירות האמורה עודנה בתקפה, מאחר שישנם גורמים רבים בהם תלוי ועומד חישוב השעה ההלכתית המדויקת:

[א] אנו מוצאים בהלכה שיטות חלוקות בחישוב הזמנים הנכונים, וכתוצאה מכך כל זמן בהלכה נתון במחלוקת אימתי הוא תחילת הזמן ואימתי הוא סוף הזמן. בקיום מצוה, ובפרט במצוה דאורייתא, יש לכל ירא שמים המדקדק במצוות, לשים ליבו לקיים המצווה כתיקונה בלא כל פקפוק ומענה.

[ב] רוב ככל הלוחות אינם מזכירים את השעה המדויקת על דקותיה ורגעיה, אלא מעגלים את מספר הרגעים למספר דקות שלם, ומסתפקים בציון הדקות מבלי להוסיף את ציון הרגעים, וכך השעה המוזכרת עלולה להיות לא מדויקת במידה מסוימת.

[ג] הזמנים המוזכרים בלוחות מכוונים אל מקום מסוים, בדרך כלל אל עיבורה של עיר, וכך נמצא שהם מדויקים רק בעת שהאדם עומד בטבור העיר. בחלקים האחרים של העיר, לעומת זאת, ככל שהם הולכים ומתרחקים מטבור העיר, זמניהם המדויקים הולכים ומשתנים אף הם במקצת. הזמן המדויק תלוי אף בגובה המקום מעל פני הים [הר, מישור או בקעה], משום שאחד הגורמים בחישוב הזמנים הוא זווית החמה - בדיוק של שבריר המעלה - ביחס לאופק.

[ד] תנאי האטמוספירה ומזג האוויר משפיעים אף הם על המדידות המדויקות של מקום החמה, והם אינם נכללים בחשבון בעת שחישוב הזמנים מבוסס על המחזור השנתי הקבוע של החמה.

מחמת הסיבות האמורות [ואחרות נוספות, אשר קצרה יריעת 'רגע של הלכה' מהזכירם], הזמנים המוזכרים בלוחות השונים עלולים להיות לא מדויקים, לעיתים אף בהפרש של דקות שלימות ממש. משכך, חובה על האדם להקדים ולקרוא קריאת שמע של שחרית משך זמן קודם סוף הזמן האחרון.

אדם שדחה את קיום המצוה בעוד הזמן גדול והמתין עד הרגע האחרון של הזמן, ולבסוף הפסיד את קיום המצווה מחמת טעות בחשבון או אף מחמת אונס, מוחזק כפושע בביטול המצוה, שכן לשיטת רבים מהפוסקים "אונס ביום האחרון" לא חשיב אונס, מאחר שהיה עליו לקיים את המצווה קודם סוף הזמן. זאת ועוד, אף במקום שאכן חשיב אונס, ונחשב האדם לאונס בקיום המצוה שאין במעשיו משום פשיעה, הרי ש"אונס רחמנא פטריה" ואכן לא ייענש על מעשיו, אולם "כמאן דעביד לא אמרינן" ואין מעלה עליו הכתוב כאילו קיים המצוה, ונמצא אם-כן שהפסיד קיום מצוה ו"מעוות לא יוכל לתקון".

כשם שהלכה זו חלה במצוות קריאת שמע של שחרית כך חלה היא בכל מצוות התלויות בזמן – בין לענין תחילת הזמן ובין לענין סוף הזמן. מטעם זה, בהגיע זמן מנחה גדולה, יש להוסיף ולשהות זמן קצר בטרם עומדים להתפלל תפילת מנחה (ראה הלכה #358). כמו-כן, בצאת הכוכבים, יש להוסיף ולהמתין לכל הפחות כמה דקות נוספות בטרם קוראים קריאת שמע של ערבית, כשלהלכה

זו מבואר בפוסקים טעם נוסף, לפיו זמן תפילת ערבית תלוי בצאת שלושה כוכבים בינוניים, ואנו אין בינינו בקיאים בחכמת התכונה [לדעת לכוון אלו הם הכוכבים הבינוניים אותם הזכירו החכמים בדבריהם]. #777

להשתמש בשמות הקודש למטרות אחרות

איננו רשאים להשתמש בשמותיו הקדושים של הקב"ה לדברי הבאי וצרכי חולין. לא רק שמותיו של הקב"ה בהם יש קדושה אסורים בשימוש חולין; אף כל התוארים המיוחדים לריבון העולמים, כגון: "מלך הכבוד", "לעילא מכל ברכתא ושירתא", וכהנה רבות, אסורים לייחסם אל בני אנוש, דוגמת מלכים, שרים, שופטים וכיוצא-בהם. עם זאת, יוצאים מן הכלל מסוימים אנו מוצאים באשר לשימוש בתוארי הקב"ה אודות צדיקים, ובמקומות מסוימים תוארים המיוחדים לריבון העולמים משמשים לתיאור צדיקים קדושי עליון, אולם הפוסקים האריכו ליישב זה בבארם כי צדיקים דומין לבוראם ושונים משאר בני אנוש.

ישנם פוסקים הנוקטים כי אסור להשתמש בשמותיו של הקב"ה בתור סימן, כגון: לכתוב תאריך מסוים על-ידי צירוף כזה או אחר של אותיות אחד משמותיו של הקב"ה. כמו-כן, בכתבת אותיות גימטריא, אין לכתוב יו"ד (10) וה"א (5) סמוכים זה לזה, אלא יש לכתוב טי"ת (9) ווא"ו (6). זה שורש מנהג ישראל, שבעוד שאת יום הארבעה עשר לחודש מציינים כ - י"ד (10+4), ואת יום השבעה עשר לחודש מציינים כ - י"ז (10+7), את יום החמשה עשר לחודש, לעומתם, מציינים כ - ט"ו (9+6). [כמו כן, נהגו ישראל בכתבת אותיות גימטריא שלא לכתוב יו"ד ווא"ו סמוכים זה לזה עבור הספרה 16, ומטעם זה את יום הששה עשר לחודש מציינים כ - ט"ז, אולם מנהג זה נתפשט בתפוצות ישראל בדורות מאוחרים יותר [ואינו קיים בספרים קדמוניים], ויש אומרים שהיסוד לכך אינו נעוץ בזהירות האמורה שלא לכתוב את שמותיו של הקב"ה, אלא בזהירות שלא לבטא בשפתיים או בכתב לשונות צער, ולשון יו"ד ווא"ו סמוכים נופל על לשון "אוי" או "אבוי" וכיוצא-בהם].

לעומת זאת, מותר לציין את שמותיו של הקב"ה בראשי תיבות, כפי שנהג הרמב"ם בפתיחת ספרו "משנה תורה" ["יסוד היסודות ועמוד החכמות"], ומותר אף להדגיש את אותיות השם. כמו כן, בספרים רבים ידועים, שם הספר כולל בקרבו את שמו של הקב"ה ["בית אלקים", "דרך ה'", ועוד]. #784

כהן באבל

אסרה התורה על הכהן ליטמא למתים. יוצאים מן הכלל, הם שבעת הקרובים שארי הבשר המנויים בפרשת אמור - אביו, אמו, אחיו, אחותו הבתולה, אשתו, בנו או בתו - להם רשאי ואף חייב הכהן ליטמא.

אמנם, אם באותה שעה בה הכהן יטמא לאחד מן הקרובים ויעסוק בקבורתם הוא יאלץ להיטמא אף למת מן השוק שאינו שאר בשרו, כגון כהן המלווה את אחד מקרובי משפחתו לקבורה

ובכניסתו לבית החיים ייאלץ הוא להיטמא לשאר שוכני עפר הקבורים שם – נחלקו הפוסקים האם רשאי הכהן ליטמא לקרובו ולעסוק בקבורתו. רבי יוסף קארו [בעל השולחן ערוך. מגדולי פוסקי ישראל. במאה השש עשרה למניינם] פסק בשולחנו כי יש בכך איסור, ובנדון כזה אסור הכהן להיכנס אל בית החיים. אמנם, הרמ"א [רבי משה איסרליש. מגדולי פוסקי ישראל. במאה השש עשרה למניינם] הכריע להלכה, כי אם הכניסה לבית החיים היא חלק מהתעסקותו בקבורת המת קרוב המשפחה או בחלוקת כבוד אחרון למת קרוב המשפחה רשאי הכהן להיכנס אל בית החיים.

אמנם, הסכימו כל הפוסקים כולם לדיעה אחת, כי מחלוקת עמודי ההוראה אם אסור או מותר לכהן להיטמא אינה אלא במקום שהיטמאותו למתים אחרים נדרשת לצורך התעסקותו בקבורת המת קרוב המשפחה וליכא דרכא אחרינא, אולם אם ביציאתו את בית החיים לאחר קבורת קרוב המשפחה, לאחר שנעשתה המצווה, ייאלץ הכהן להלך בצד קברים או לפסוע על ראשי קברים וכך להיטמא לקברים שיפגוש בהם בדרכו – הרי זה ודאי אסור ואין כל היתר בדבר.

יש מן הפוסקים שנקטו כי אף כניסה אל בית החיים לצורך קבורת קרוב המשפחה אינה מותרת, מאחר שיש ביד הכהן לקבור את שאר הבשר בצד בית החיים סמוך לגדר, וכך לא ייאלץ להיטמא לאחרים הטמונים שם. #785

לקבוע יום טוב פרטי

סעודת הודיה שעורך האדם בכדי להודות לקב"ה על טובו וחסדו בעקבות נס שנעשה לו מוגדרת כסעודת מצוה. בדברי ימי ישראל אנו מוצאים רבנים ראשי קהילות בישראל לצד אנשים חשובים אחרים אשר נעשה להם נס, והחליטו לקבוע את יום הנס ליום משתה ושמחה כל ימי חייהם. התוספות יום טוב [רבי גרשון שאול יום טוב ליפמן ה"ר. מגדולי חכמי אשכנז במאה השבע עשרה למניינם] החליט לקבוע את ראש חודש אדר שני ליום טוב ויום משתה ושמחה לו ולזרעו אחריו מאחר שזכה ביום זה לגאולה פרטית, והפוסקים הורו להלכה כי כל אדם שזכה לישועה פרטית יש לו לקבוע את אותו היום ליום טוב בהלל והודאה לשמו הגדול מתוך סעודת מצוה. (ראה גם הלכה #455).

קבלת האדם על עצמו את יום הנס כיום משתה ושמחה די בה בכדי שיהיה עליו שלא לומר תחנון בתפילות היום.

אף אדם שהיה דר בקהילה שקיבלה על עצמה יום שנעשה להם בו נס כיום משתה ושמחה שאין אומרים בו תחנון, ולאחר זמן עקר דירתו והשתקע בקהילה אחרת בה אומרים תחנון באותו היום, ממשיך להעלות על נס את יום הנס מתוך משתה ושמחה, ואינו אומר תחנון בתפילות היום. #786

"אני בטוח שזה כשר" [באמת?]

כלל גדול הוא בהלכה: "כל מילתא דלא רמיא עליה דאינש – לאו